

sandt, at de her i Folkethinget bleve mødte med den fornødne Velvillie og Tilslutning. Jeg ved ikke, om Thinget endnu indtager den samme Holdning lige overfor disse Spørgsmaal; jeg for mit Vedkommende ønsker at udtale, at jeg tillægger disse Anlæg den største Betydning og maa lægge stor Vægt paa, at de i en ikke altsor fjern Fremtid blive fremmede. — Der er endnu et Spørgsmaal, som Udvalget berører i sin Betænkning, men som det gaar noget let henover af Hensyn til Forholdene, det er Spørgsmaalet om Statens Erhvervelse af de private Baner. Jeg tillod mig allerede i Fjor her i Salen at bringe dette Spørgsmaal frem og særlig Statens Stilling lige overfor de sjællandske Jernbaner. Det blev den Gang af den ærede Conseilpræsident og Finantsminister gjort gjældende, at der for Staten var store Vanskeligheder ved at overtage de sjællandske Jernbaner, og at der navnlig var juridiske Vanskeligheder derved, idet man ansaa det for tvivlsomt, om der ikke forebrødes Samtykke fra de enkelte Aktionærer. Jeg tilstaa, at jeg ikke ganske kan dele denne Opfattelse; det er mig ikke bekjendt, skjøndt jeg ikke tør benegte det, at man i sin Tid, da det sjællandske Jernbaneselskab afhændede Falksterbanen, indhentebe Samtykke hos hver enkelt Aktionær; men jeg tror, at, dersom man ikke i en nær Fremtid vil gaa til at kjøbe de sjællandske Jernbaner, maa man være betænkt paa at træffe et bestemt Arrangement, hvorved de meget sørlige Ulemper hæves, som ere Følgen af, at dette Selskab har en bestemt begyndt Levetid. Det er en Selvfølge, og det er ogsaa bestemt udtalt af det sjællandske Jernbaneselskabs Bestyrelse, at Selskabet ikke kan være forpligtet til at tage Hensyn til den Tid, der gaar ud over Aaret 1900 med Hensyn til Udsøvelsen af de Anlæg, der blive forelagte Selskabets Bestyrelse til Beslutning; det maa der spørge om: Hvorvidt vil Selskabet i sin Levetid have Gavn af den, og man kan jo heller ikke med Villighed forlange, at et rent privat Selskab skal gaa ind paa at bringe meget store Offre for en Trafik, som ikke vil komme det, men efter dets Ophør Staten til Gode. Det har ogsaa viist sig meget klart under Forhandlingerne om en anden Sag, som for nylig har foreligget i dette Thing, nemlig om Banegaarden ved Rjøbenhavn, idet det blandt Andet er blevet fremhævet fra det sjællandske Jernbaneselskabs Side, at det i en væsentlig Grad er denne Betragtning, som har bragte Selskabet til at opgive den tidligere paatænte Godsbanegaard mod Syd, men jeg skal tillade mig her at gjøre opmærksom paa, at Stillingen jo vil blive den, at for hvert Aar der gaar, og jo nærmere Tidspunktet for Statens Overtagelse af Banerne kommer, desto vanskelige vil det blive at finde en heldigere Løsning af dette Spørgsmaal. Jeg skjønner derfor ikke rettere, end at Regjeringen maa være betænkt paa at løse disse Vanskeligheder paa en eller anden Maade, og jeg skalde være til-

gjøelig til at tro, at den rigtigste Fremgangsmaade i saa Henseende kunde være at træffe en Overenskomst med det sjællandske Jernbaneselskab, hvorved Staten overtog Forpagtningen af disse Baner, hvorved den paatog sig alle de Anlæg, som for Fremtiden skalde finde Sted, beregnede paa Udvikelsen af den Trafik, som der nu er paa disse Baner, men som først i en fjernere Fremtid vil faae Betydning og kunne bringe Indtægt for Banen. — Hertil skal jeg foreløbig indskrænke mig og jeg skal altsaa udtale som mit Standpunkt lige overfor det foreliggende Lovforslag, at jeg kunde gaa med til at betragte Struer- og Oddefund, og eventuelt, Skjern-, Herning- og Thistedbanerne som Statsbaner, og det Sidste endda kun under visse Betingelser, men at jeg ikke kan se rettere end at de andre Baner maa og bør betragtes som Amts- eller kommunale Baner og behandles i Overensmølse dermed, samt at det formentlig vil være rettest at holde disse to Klasser af Baner ude fra hinanden i Betragtningen og Behandlingen og eventuelt gjøre dem til Gjenstand for Behandling i to forskellige Lovforslag.

G. Koch: Det ærede Medlem, som indledede denne Forhandling, udtalte Onskeligheden af, at man saa hurtig som muligt maatte faae dette Lovforslag over i et Udvalg; jeg tror, at han udtrykte sig saaledes, at man maatte gjøre det som man havde at fige i den Anledning, saa kort som muligt. Jeg vil tillade mig at fige, at det varslede mig ikke rigtig godt for dette Lovforslag. Jeg vil ikke ganske slutte mig til den Udtalelse, som fremkom her forleden Dag fra et andet æret Medlem (Sagd), og som gif ud paa, at man i Udvalg ikke bestilte Andet end at snigmyrde Lovforslag. Jeg tør ikke slutte mig til denne Udtalelse og heller ikke tro, at det ærede Medlem, som først havde Ordet, nærer saadanne skumle Tanker, det vilde være paafaldende, om han nærede saadanne Tanker overfor et Lovforslag, der særlig vil ligge hans Valgtreds paa Hjerte, men jeg skal dog ikke negte, at den hele Maade, hvorpaa det ærede Medlem affattede sit Foredrag og fremkom med Forslag om at sende Sagen ind i et Udvalg, minder mig noget om den gamle Klassiker, som siger: Sporene strække mig. Jeg har saa mange Spor, der føre ind i disse Udvalg, endnu har jeg kun set faa vende tilbage. Jeg vil imidlertid haabe, at jeg i saa Henseende har mistydet det ærede Medlems Standpunkt og Udtalelser, og at det altsaa ikke har været Meningen i det Udvalg, der skal nedsettes over dette Lovforslag, at gjøre noget Slemt ved dette; meget mere bør det være Op-gaven der at se at komme til Enighed ikke blot indenfor Udvalgets eget Omraade, men ogsaa til Enighed med de Anstuelser, som angaaende denne Sag have gjort sig gjældende i det andet Thing. Jeg vil i alt Fald gjerne yde mit Bidrag hertil